

Verkondiging Maartenskerk

zondag 12 juli 2020

bij de lofzang van het Onze Vader en Romeinen 12, 9-18

Teun Kruijswijk Jansen

I

'Zolang we leven kunnen we groeien' zei een 90-plusser in een interview.

Ze zei daarbij: We leven niet voor niks. Het leven is met teveel lijden verbonden. Dat zal niemand met opzet zo gemaakt hebben. Maar we groeien vanuit een Bron, met een opgave dat we ons in een bepaalde richting, zonder geweld, ontwikkelen.

We moeten groeien in ons menszijn.

Dan komt Jezus in beeld, in onze geloofsovertuiging een voltooide mens die ons vrij maakt. Hij geeft de richting aan: die kant moet ik op.

We hebben de opdracht om volledig mens te worden.

Wat dat is? Dat laat Jezus zien. Zo moeten mensen worden.

En dat is voldoende voor mij om eraan te werken.

Vanochtend krijgen we die aanmoediging om 'eraan te werken' door de woorden van Paulus in de Romeinenbrief. Bijvoorbeeld:

wees verheugd door de hoop die u hebt, wees standvastig wanneer u tegenspoed ondervindt en bid onophoudelijk.

Een aansporing om het niet op te geven, omdat ons door Christus' liefde en offer al zoveel gegeven is dat we altijd opnieuw kunnen beginnen.

Maar...onophoudelijk bidden, standvastig zijn als je tegenslagen ondervindt, steeds met hoop vervuld zijn....

Probeer het, maar zo ziet het leven er vaak niet uit.

Juist als je je die opdracht om volledig mens te worden aantrekt kom je de dingen in de wereld, in de ander en in jezelf tegen, die onveranderlijk lijken.

Waar je tegenaan loopt, mee 'winkelt en worstelt', maar niet op kunt lossen. En dan legt Paulus voor ons de lat wel erg hoog! Je voelt je dan al gauw schuldig, omdat je aan die norm niet voldoet. Ik standvastig? Steeds hopen? Altijd God zoeken in gebed?

We zijn geneigd onze eigen angst voor afwijzing in Paulus' woorden te horen. We voelen ons dan vooral schuldig omdat we denken dat we het moeten verdienen om er te mogen zijn.

Meer je best doen. Zou het zo bedoeld zijn?

II

Nee.. juist niet!

Eigenlijk komt onze hele strijd in geloven en leven in het Onze Vader voorbij. We gaan er biddend doorheen en het eindigt dan in Mattheus bij: *en breng ons niet in beproeving, maar redt ons van het Kwaad.* Een open, onontkoombare bede voor wie met deze God gelooft en leeft.

En toen is er later die regel, die lofzang op *het Koningschap, op het Koninkrijk, de macht en de heerlijkheid*, bij ontstaan in de gemeente. Ze kon niet zonder!

Het Koningschap , het Rijk van God is in het oudste evangelie, dat van Marcus, zelfs de kern van zijn missie.

Wat er met dat koninkrijk van God bedoeld wordt, houdt christenen al tweeduizend jaar bezig. Jezus geeft namelijk nergens een definitie. Hij spreekt erover in beelden en gelijkenissen die om uitleg vragen. Maar nergens wordt klip en klaar duidelijk wat dat koninkrijk nu precies *inhoudt*. *Het koninkrijk bestaat niet!*

De hoorders van Jezus in Marcus tijd kenden de uitdrukking nauwelijks! Misschien via de brieven van Paulus, maar ook daar wordt er weinig over gezegd.

Toch draait Jezus' boodschap hieromheen, en loopt het erop uit: het koninkrijk is dichterbij dan je denkt, al weet je niet hoe het er precies uitziet.... en dat vraagt onze waakzaamheid: keer je er naartoe om!

Het is geheel het werk van God en het is geheel het werk van de mens. (Ragaz- Die Botschaft vom Reiche Gottes, 1924).

Wachten op het koninkrijk van God is werken aan de komst. Bereid zijn, waakzaam zijn, erop gespist zijn op het koninkrijk dat geschonken wordt.

In de verkondiging van Jezus staat niet centraal wat het koninkrijk precies is, maar wat het van ons vraagt.

En ook daar helpt Paulus ons bij: het Rijk begint bij waar onze liefde oprecht is, ons enthousiasme niet bekoeld, door de kille wetten van het leven.

Wees blij door de hoop die je hebt, wees standvastig als je tegenspoed ondervindt, en bid onophoudelijk.

De macht en de majesteit is aan God! En dan ook nog; *tot in eeuwigheid.*

Dat Rijk van God gaat over alle menselijke begrenzing heen. Het kan niet op! Het is niet met twee maar met *drie* woorden spreken.

Zoals dat bijvoorbeeld in de huwelijksgelofte gebeurt: *ik beloof je trouw te blijven tot de dood ons scheidt.*

Je neemt dan een voorschot op je toekomst, die je verstandelijk helemaal niet kunt nemen, maar op de vleugels van de liefde, gedragen door Gods' trouw wel belijden kunt.

Dit is een lofzang die alle opgebouwde spanning van het Onze Vader, dat het hele leven omvat in haar ups en downs, dragen kan. Een luide uitroep, een applaus, een bevrijding, een diep besef dat het toch niet alleen aan ons is, dat Rijk van God.

III

Ik besef heel goed dat in de tijden van onzekerheid en zoeken, het spreken over het koninkrijk al gauw ver buiten ons bereik komt te liggen. Er zijn maatschappelijke en persoonlijke vragen te over, in deze prachtige maar gebroken wereld.

Maar zo kan het *toch: zolang we leven kunnen we groeien.*

We hopen daarop, tegen de wanhoop en verdrukking in.

Het is je laten vallen in de aanvaarding en genade die ons door God in Christus gegeven is. Je wordt al gedragen, als door het water in het zwembad.

We schrikken daarvoor terug, zodat we moeizaam blijven spartelen. We missen dan het vertrouwen om ons door het water te laten dragen, en daarvan te genieten.

Om te zijn als de bloemen op het veld en de zingende vogels in de lucht.

Maar...je bent nooit te oud om in dit vertrouwen te kunnen groeien!

Straks bidden we samen weer het Onze Vader.

Aan het einde gekomen wordt de Lofzang die ons gebed draagt gezongen.

Het is op de melodie die onze begaafde en trouwe musicus Rien Verbeek ons eens schonk, en die zo, over de grens van de dood heen, nog weer eens de maat voor ons slaat.

Als een belijdenis dat ons einde *Het* einde niet is.

Zolang we leven, kunnen we in dat geloof groeien, het Koninkrijk tegemoet.

bronnen:

interview Zr.Elisabeth Dinnissen in contactblad Mertonvrienden, juni 2020

J.J.Suurmond, Trouw 17-7-2013

S.I.Schoch in 'In de Waagschaal' z.j.

Peter Nissen over het Koninkrijk in 'Speling' jrg.2018